

„Ehm, ano, doufám, že vás neobtěžuji...“

„Ne, jistě, že ne, slečno Wilsonová. Jsem tu proto, abych vám pomohl, jak jen bude v mých silách.“

„Potřebuju pomoc, ale asi to bude znít trochu divně... Špatně se to vysvětluje.“

„Nebojte se, slečno, určitě vám pomůžeme.“ Zněl velmi sebejistě. Přimělo ji to zamyslet se nad tím, jaké různé divné požadavky už splnil.

„Ach, propána,“ váhala. „Možná by to bylo snazší osobně?“ Zakončila větu jako otázkou.

„Samozřejmě, slečno Wilsonová. Budu vám k dispozici za patnáct minut. Má kancelář je v prvním patře, hned za rohem od recepcce. Vyhovuje vám to?“

Roztřesená a úlevně: „Ano, hrozně *moc* vám děkuju.“

Dala si tašky do skříňky a z hromádky ve velkém kufříku pečlivě odpočítala bankovky. Zastrčila si je do kapsy a pak třináct minut počkala. Šla po schodech tak, aby se vyhnula kamerám.

Když ji pan Green uváděl do své kanceláře bez oken, pobavilo ji zjištění, že obrázek, který si o něm udělala, nebyl tak úplně mimo. Neměl knír – ani žádné vlasy, až na náznak bílého obočí – ale ve všem ostatním vypadal hodně jako mrož.

Nebylo těžké hrát vyděšenou a v půlce svého příběhu o násilnickém bývalém příteli, který jí ukradl rodinnou památku, věděla, že ho má omaného kolem prstu. Chlapácky se naježil, vypadal, že by nejradši spustil o tom, co je to za stvůru, která mlátí křehké ženy, ale nakonec zachoval klid až na pár ujištění typu *No, no, postaráme se o vás, tady jste v bezpečí*. Nejspíš by jí pomohl i bez toho štědrého dýška, které mu dala, ale rozhodně to neuškodilo. Přísahal, že o tom poví jen zaměstnancům, kteří byli součástí plánu, a ona mu vřele poděkovala. Popřál jí štěstí a nabídl, že zavolá policii, pokud by bylo třeba. Casey smutně vzdychla, že policie a soudní zákazy přiblížení jí v minulosti příliš nepomohly. Naznačila, že

se s tím zvládne vypořádat sama, když jí pomůže takový velký, silný muž, jako je pan Green. Byl polichocen a spěchal všechno připravit.

Nebylo to poprvé, co tohle použila. Původně to vymyslel Barnaby, když jejich únikový plán dosáhl fáze doladování detailů. Nejdřív ji ten nápad vytočil, jistým nejasným způsobem i urazil, ale Barnaby byl vždycky praktický. Byla drobná a ženská. V očích většiny lidí to z ní vždycky udělá oběť. Proč takového předpokladu nevyužít ve svůj prospěch? Hraj si na oběť, aby ses jí skutečně nestala.

Casey se vrátila do svého pokoje a převlékla se do oblečení, které měla v kufříku, vyměnila svetr za těsné černé tričko s výstřihem do V a přidala tlustý černý pásek se složitým koženým lemováním. Všechno, co si sundala, se muselo vejít zpátky do kufříku, protože kufr tady nechá a do hotelu se už nevrátí.

Byla ozbrojená. Nikdy nechodila ven bez toho, aby se alespoň nějak zabezpečila, teď ale musela přistoupit k nejvyššímu stupni osobní ochrany, vyloženě si brousila zuby. Nebo spíš jeden zub. Vložila si do něj falešnou korunku plnou něčeho, co bylo mnohem méně bolestivé než kyanid, ale stejně tak smrtící. Nepoužívala tuhle hodně vousatou taktiku pro nic za nic: fungovala. A mohla to být její pojistka. Pojistka proti tomu, že nezůstane v rukou nepřátel.

Velká černá taška přes rameno měla na vršku popruhu dva ozdobné kusy dřeva. V tašce měla v malých měkce vystlaných krabičkách své speciální *šperky*.

Každý kousek byl unikát a byl nenahraditelný. Už nikdy nebude mít možnost získat takové zbraně, takže se svými poklady zacházela velmi opatrně.

Tři prsteny – jeden z růžového zlata, jeden ze žlutého a jeden stříbrný. Všechny měly malé hroty schované pod otočnými klapkami. Barva kovu označovala, která látka pokrývá hrot. Bylo to... přímočaré a pravděpodobně to od ní očekávali.